

Arrest

nr. 185 787 van 24 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 29 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. BOTTELIER en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Gambiaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 10 februari 1986 te Freetown, Sierra Leone. U bent van Serahule afkomst en u bent moslim. U bent geboren in Freetown omdat uw vader werkte in de diamantsector in Sierra Leone. Uw vader heeft de Gambiaanse nationaliteit, terwijl uw moeder de Sierraleoonse nationaliteit heeft. U groeide op in Freetown en liep er ook een tijdje school. In 1997, tijdens de burgeroorlog, kwam uw vader echter om het leven. Ook uw oudere broer stierf in datzelfde jaar ten gevolge van een hartfalen. In 1999 keerde u, op vraag van uw grootvader, terug naar Gambia samen met uw moeder. Jullie vestigden zich in Bundum bij de familie van uw vader. Vanaf 2001 begon u weer school te lopen in Gambia. U ging onder meer naar de bekende 'Nusrat secondary high school' waar u in 2005 afstudeerde. Nadien volgde u nog een korte informatica cursus

van enkele maanden. Nog verder studeren kon echter niet omdat jullie niet over de nodige financiële middelen beschikten. Via uw moeder vond u een job bij vrienden die in de Verenigde Staten leefden. Het was uw taak om tijdens hun afwezigheid op hun huis te letten in Fajala. In 2008 werd u letterlijk en figuurlijk aan de deur gezet omdat de eigenaars van het huis te weten waren gekomen dat u homoseksueel was. Nadien werkte u nog als kelner in een restaurant in Fajala tot 2011. In 2014 kon u via de hulp van vrienden een eigen winkel beginnen in Manjai. U woonde in Manjai in een appartement dat u huurde. Het leven was niet altijd even makkelijk omdat u regelmatig te lijden had onder beledigingen en zelfs fysieke aanvallen omwille van uw homoseksuele geaardheid. Op 10 september 2015 was u aanwezig op een feestje in een huis van een vrouw die u kende. Na middernacht viel de politie binnen in dit huis. Een tiental personen, waaronder u en uw vriend, werden meegenomen onder de verdenking van homoseksuele activiteiten. U werd naar de Mile2 gevangenis gebracht samen met enkele anderen. Op 15 september 2015 verscheen u een eerste maal voor de rechtbank. Een officier die in de gevangenis werkte deed u een voorstel om u vrij te laten tegen de betaling van een fikse som geld. Hij zei dat het de enige manier was om aan een zware straf te ontsnappen. Op de 24 september 2015 verscheen u een tweede maal voor de rechtbank. Diezelfde dag werd u vrijgelaten door de gevangenisofficier die u tegen betaling naar een andere man bracht die u het land kon helpen uitvluchten. Op 29 september 2015 werd u naar de luchthaven gebracht in Banjul. U kreeg instructies mee van de persoon die voor u het vliegtuigticket en de vervalste documenten had geregeld. In de luchthaven stapte u op een vliegtuig met bestemming Brussel. Het plan was om vervolgens naar het Verenigd Koninkrijk door te reizen maar op de luchthaven van Charleroi werd ontdekt dat u met een vals paspoort reisde. Uiteindelijk vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties op 12 oktober 2015.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uw hoofd een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

U verklaart tijdens het gehoor voor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat u Gambia verlaten heeft omdat u vreest vervolgd te worden door de Gambiaanse autoriteiten omwille van uw beweerde homoseksuele geaardheid (zie gehoorverslag CGVS, dd. 4 mei 2016, p.8).

Er dient ten eerste vastgesteld te worden dat u de oorzaak van de door u aangehaalde “vrees voor vervolging” of “reëel risico op het lijden van ernstige schade”, met name uw beweerde homoseksuele geaardheid, niet aannemelijk maakt.

Ondanks het feit dat het CGVS rekening houdt met het gegeven dat het niet makkelijk is op objectieve wijze uw seksuele geaardheid te bewijzen, mag het CGVS wel van een asielzoeker, die zichzelf identificeert als homoseksueel, verwachten dat hij overtuigend is voor wat zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid betreft. Het CGVS mag met andere woorden van een asielzoeker, die zegt een vrees te hebben of een risico te lopen omwille van zijn homoseksualiteit, een omstandig, gedetailleerd en spontaan relaas verwachten. **Er dient echter vastgesteld dat u de door u voorgehouden seksuele geaardheid, niet aannemelijk heeft weten te maken. Er kan aan deze dan ook geen geloof gehecht worden.**

Zo kunnen een aantal bedenkingen worden gemaakt bij uw verklaringen omtrent de ontdekking en beleving van uw homoseksuele geaardheid. Vooral kunnen enkele vragen gesteld worden waarop u zich bewust zou zijn geworden van uw ontluikende gevoelens van homoseksualiteit, en hoe u dit alles beleefde. Wanneer u meerdere open vragen gesteld worden over de ontdekking van uw homoseksuele gevoelens in uw land van herkomst, verklaart u tijdens het gehoor dat het al begon toen u acht of negen jaar was en dat u toen al ‘vrouwentrekjes’ had, en dat u zich als een meisje gedroeg, toen u ging spelen met anderen op negenjarige leeftijd (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Wat later verklaart u dat u het altijd geweten hebt dat u zich aangetrokken voelt tot mannen, dat u zestien was toen u het begon te beseffen, hoewel u eerder verklaarde dat het besef al op erg jonge leeftijd – toen u acht of negen jaar was – kwam toen u nog in Freetown woonde (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt wat u voelde op het moment dat u begon te beseffen dat u zich aangetrokken voelde tot mannen, en dat u bijgevolg ‘anders’ was, antwoordt u dat u zich normaal voelde, dat u het aanvaardde toen u het zich realiseerde (zie gehoorverslag CGVS, p.15). De vraag wordt u nogmaals herhaald eraan toevoegend dat u toch in een homo-onvriendelijke omgeving opgroeide waarop u dit maal antwoordt dat u een slecht gevoel had met vrouwen, dat het goed voelde om bij mannen te zijn, en dat u het niet onder controle had (zie gehoorverslag CGVS, p.15). Nogmaals gevraagd hoe u zich dan voelde, antwoordt u dat u zo geboren bent, en dat u het als normaal aanvoelde (zie gehoorverslag CGVS, p.15). Meer uitleg gevraagd naar de al dan niet aanvaarding van uw homoseksuele geaardheid, geeft u dit maal wel aan dat het moeilijk was om het te aanvaarden, maar dat u het toch relatief snel hebt aanvaard dat u gevoelens had voor mannen (zie gehoorverslag CGVS, p.15). U haalt tijdens het gehoor voor het CGVS verder aan dat uw moeder de enige was met wie u over uw gevoelens kon praten (zie gehoorverslag

CGVS, p.15). Gevraagd hoe zij dan wist over uw gevoelens voor jongens, antwoordt u dat uw moeder het zag, dat ze wist dat u gevoelens had voor jongens, en dat u altijd bij jongens was, en nooit bij meisjes (zie gehoorverslag CGVS, p.15). Gevraagd naar uw reactie nadat uw moeder dit tegen u gezegd zou hebben, antwoordt u dat ze zei dat het 'haram' was, dat het niet goed was, maar dat u antwoordde dat u zo was, dat u zich aangetrokken voelde tot jongens, dat u een erectie kreeg, en dat u hen wou kussen (zie gehoorverslag CGVS, p.15). Gevraagd op welke leeftijd u hierover sprak met uw moeder, haalt u aan dat u zeventien jaar moet geweest zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Hierbij kan opgemerkt worden dat het erg vreemd is dat u zelfs tegenover uw moeder, die u aangesproken zou hebben over uw vermeende gevoelens voor jongens en u duidelijk zou hebben gemaakt dat zulke gevoelens 'haram' waren, nooit enig gevoel van twijfel – of ontkenning – zou hebben gehad of geuit, maar dat u integendeel erg stellig zou hebben geantwoord dat het nu zo eenmaal was, dat u zich aangetrokken voelde tot jongens, en dat u een erectie kreeg. **Gelet op de strafbaarstelling en het heersende sociale en religieuze stigma ten aanzien van homoseksualiteit in uw land van herkomst is het bijzonder vreemd dat u - in in het geheel van uw antwoorden op de vele gestelde vragen over de beleving en de ontdekking van uw beweerde homoseksuele geaardheid – op geen enkel moment een gevoel van angst of vertwijfeling ter sprake brengt.** Met uw antwoorden lijkt u aan te geven dat u zonder al te veel problemen uw homoseksuele geaardheid aanvaardde hoewel u toch in een maatschappij leefde die homoseksualiteit niet echt toejuicht. Deze erg weinig doorleefde antwoorden komen dan ook allesbehalve overtuigend over. **Uw weinig overtuigende, en op sommige punten inconsistente, antwoorden geven veeleer blijk van een gebrek aan inzicht in de complexe realiteit waarmee een homoseksueel, opgroeiend en levend in een homofobe maatschappij als de Gambiaanse, geconfronteerd wordt bij de bewustwording van de eigen seksuele geaardheid, en de manifest vijandige perceptie ervan door de burgerlijke maatschappij. Uw onvermogen blijk te geven van reflectie of twijfel bij de ontdekking van uw homoseksuele geaardheid bij de manier waarop u met dit besef omging, en onrechtstreeks ook met het besef dat u tegelijk in een maatschappij leefde die manifest vijandig staat tegenover de gevoelens die u ervaren zou hebben, getuigen van een dermate onvermogen om uw, door u geopperde, ervaringen te schetsen, kaderen en uit te leggen, dat er ernstig en volledig afbreuk gedaan wordt aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde homoseksuele geaardheid.** U geeft verder aan meerdere homoseksuele partners te hebben gehad in uw land van herkomst. Zo verklaart u voor het CGVS dat u op een gegeven ogenblik een Nigeriaanse jongen ontmoette met wie u een (homo)seksuele relatie aanging toen u nog jong was (zie gehoorverslag CGVS, p.15). U verklaart hierover dat jullie op een bepaald moment betrappt werden, maar dat hij de schuld kreeg (zie gehoorverslag CGVS, p.15). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt in welke omstandigheden jullie betrappt werden, verklaart u merkwaardig genoeg en weinig overtuigend dat u het niet meer precies weet (zie gehoorverslag CGVS, p.15). Het is erg merkwaardig dat u niet meer kan vertellen in welke omstandigheden u en uw beweerde eerste homoseksuele partner zouden zijn betrappt aangezien enerzijds deze gebeurtenis logischerwijze toch als erg ingrijpend beschouwd kan worden in iemands jonge leven in een homofobe maatschappij als de Gambiaanse, en aangezien u anderzijds beweerde dat dit de eerste persoon zou zijn geweest voor wie u gevoelens gehad zou hebben. Dit weinig doorleefde antwoord ondermijnt dan ook verder de door u geopperde homoseksuele geaardheid. Later tijdens het gehoor wordt u nogmaals gevraagd hoe het nu voor u was om op te groeien in een homofobe maatschappij waarop u nu wel antwoordt dat het niet makkelijk was, omdat je het niet tegen iedereen kan zeggen, en dat je bijgevolg voorzichtig moet zijn, en je gevoelens moet onderdrukken (zie gehoorverslag CGVS, p.16). Vervolgens verklaart u – wanneer u gevraagd wordt op welke manier u andere homoseksuele mannen ontmoette, en hoe zij dan wisten dat u homoseksueel was – dat anderen hoorden over uw geaardheid en dat u op een zekere manier open was als u uitging (zie gehoorverslag CGVS, p.16). Gevraagd wat u met dit laatste bedoelt, antwoordt u dat u het dan wel laat zien (zie gehoorverslag CGVS, p.16). Gevraagd wie dan wist dat u homoseksueel was, verklaart u dat iedereen het wist, maar dat u het toch probeerde te verbergen, maar dat de mensen in de compound, en andere vrienden het toch wisten (zie gehoorverslag CGVS, p.16). Uw verklaringen dat u enerzijds uw gevoelens moest onderdrukken en verbergen, maar dat u anderzijds toch open was als u uitging, en dat in feite iedereen wist dat u homoseksueel was komen ook nu weer niet erg coherent over. Vooral uw verklaringen dat u op sommige momenten wel open was en 'het' liet zien, zonder hierbij rekening te houden met de mogelijke risico's hieraan verbonden, komt weinig overtuigend over. Wanneer u vervolgens de algemene vraag gesteld wordt hoe homoseksuele mannen elkaar ontmoeten in Gambia en van elkaars homoseksuele geaardheid op de hoogte zijn, antwoordt u dat ze praatten met elkaar, en dat je het kan zien als iemand vrouwelijk is (zie gehoorverslag CGVS, p.16). Gevraagd of je dan kan zien of iemand al dan niet homoseksueel is, antwoordt u van wel, door de manier waarop iemand zich gedraagt (zie gehoorverslag CGVS, p.16). U voegt er nadien aan toe dat het gaat om personen die vrouwelijk zijn en zich zo gedragen (zie gehoorverslag CGVS, p.16). Opnieuw rekening houdend met de

erg homofobe maatschappij en het erg vijandige klimaat tegenover homoseksuele personen, is het erg vreemd dat u eenvoudigweg verklaart dat het makkelijk is om te zien of iemand al dan niet homoseksueel is door het vertoonde 'vrouwelijke' gedrag. Redelijkerwijze zou toch verwacht worden dat niet-heteroseksuele personen net alles zouden doen om hun seksuele geaardheid te verbergen waardoor uw eenvoudige verklaring dat homoseksuelen relatief makkelijk te herkennen zijn zoals gezegd als bedenkelijk beschouwd kan worden. Wat later wordt u tijdens het gehoor nogmaals de vraag gesteld of u nooit momenten van twijfel heeft gekend tijdens de ontdekking van uw seksuele geaardheid in uw land van herkomst, of gevoelens van angst, waarop u antwoordt van niet aangezien u zo geboren bent en u dus bent wie u bent. Dit nogmaals weinig doorleefde antwoord, rekening houdend met de Gambiaanse context, ondermijnt verder de door u beweerde homoseksuele geaardheid. **Uw verklaringen betreffende de beleving en ontdekking van uw beweerde homoseksuele geaardheid komen dan ook niet doorleefd en overtuigend over.**

Verder weet u niet te overtuigen wat betreft de leefwereld van homoseksuelen, noch wat betreft de juridische positie van homoseksuelen in uw land van herkomst. Zoals hierboven reeds aangehaald slaagt u er niet in om op een overtuigende en gedetailleerde wijze uit te leggen hoe homoseksuelen elkaar ontmoeten in Gambia en op welke manier kenbaar wordt gemaakt of iemand al dan niet homoseksueel is. Ook wanneer u later tijdens het gehoor hierover vragen worden gesteld zijn uw antwoorden erg beknopt en weinig doorleefd te noemen. Zo geeft u zelf aan dat u veel homoseksuelen kende in Gambia en dat u deze ontmoette op straat of in bars (zie gehoorverslag CGVS, p.18). Op de vraag of er dan bars voor homoseksuelen bestaan in Gambia, antwoordt u dat deze niet bestaan, dat ze wel naar bars gaan, waar iedereen naartoe gaat, maar dat het erg moeilijk is om elkaar te ontmoeten (zie gehoorverslag CGVS, p.18), terwijl u eerder verklaarde dat u veel andere homoseksuelen kende die u op straat of in bars ontmoette. Gevraagd hoe homoseksuelen elkaar dan leren kennen in Gambia, antwoordt u alweer weinig overtuigend dat u het gewoon kan zien (zie gehoorverslag CGVS, p.18). Vervolgens gevraagd op welke manier u uw homoseksuele vrienden ontmoette, antwoordt u opnieuw erg beknopt en vaag dat u ze 'via via' leerde kennen (zie gehoorverslag CGVS, p.18). Ondanks meerdere vragen hierover gesteld tijdens het gehoor voor het CGVS, slaagt u er niet in om op een overtuigende en doorleefde wijze te vertellen op welke manier u andere homoseksuele mannen ontmoette in Gambia. U verklaarde tijdens het gehoor nochtans dat u behoorlijk wat andere homoseksuele mannen kende in Gambia.

Tijdens het gehoor voor het CGVS wordt u eveneens gevraagd of u in Gambia veroordeeld kan worden omwille van uw beweerde homoseksualiteit waarop u antwoordt dat je de doodstraf kan krijgen indien je schuldig bevonden wordt (zie gehoorverslag CGVS, p.19). Gevraagd welke wet homoseksualiteit veroordeelt, antwoordt u dat er een wet is, maar dat u niet weet welke wet (zie gehoorverslag CGVS, p.19). Vervolgens gevraagd wat er in de wet vermeld staat, antwoordt u dat u het niet weet (zie gehoorverslag CGVS, p.19). Gevraagd naar de precieze straf die u zou riskeren in Gambia omwille van uw beweerde homoseksualiteit, antwoordt u nogmaals dat u het niet weet (zie gehoorverslag CGVS, p.19). Tevens wordt u gevraagd of u weet heeft van een recente wetswijziging waarop u antwoordt dat u denkt van wel, maar dat die in 2003 plaats vond (zie gehoorverslag CGVS, p.19). Beschikbare landeninformatie geeft aan dat in het Gambiaanse wetboek een artikel vermeldt wordt dat 'tegnatuurlijke seksuele handelingen' bestraft met een gevangenisstraf van maximum veertien jaar. In augustus 2014 nam het Gambiaanse parlement, op vraag van de president, de beslissing om de bestaande strafwet aangaande homoseksualiteit aan te passen en de bijhorende straffen te verzwaren. Na deze wetswijziging is er sprake van 'aggravated homosexuality' in het wetboek dat toelaat om in bepaalde gevallen – wanneer sprake van bepaalde verzwarende omstandigheden – een levenslange gevangenisstraf uit te spreken. Omtrent deze wetswijziging was heel wat te doen in de Gambiaanse media, maar ook in de buitenlandse pers (zie landeninformatie, administratief dossier). Het doet ernstige vragen rijzen dat u blijkbaar niet op de hoogte bent van deze meest recente gemediatiseerde wetswijziging. Het is ten eerste reeds bedenkelijk dat u niet op de hoogte bent van de mogelijke (gevangenis)straf die u riskeert in uw land van herkomst omwille van uw beweerde homoseksuele geaardheid. Redelijkerwijze mag van een persoon die beweert zijn land te zijn ontvlucht omwille van zijn seksuele geaardheid verwacht worden dat deze persoon op de hoogte is van de mogelijke en precieze risico's die hij loopt in zijn land van herkomst wat in uw geval klaarblijkelijk niet zo is. Het is ten tweede vooral frappant dat u niet op de hoogte bent van de meest recente wetswijziging betreffende de bestraffing van homoseksuelen in Gambia, zeker omdat in het door u voorgelegde document, opgesteld door de Gambiaanse mensenrechtenorganisatie 'PAIN', dat later uitgebreider besproken zal worden, aangehaald wordt dat u andere homorechten activisten vervoegd zou hebben om te protesteren tegen de recente en nieuwe repressieve wetten tegen homorechten in Gambia (zie administratief dossier). In het licht van deze passage in de door u neergelegde brief is het nog vreemder dat u niet op de hoogte zou zijn van de meest recente repressieve wetswijzigingen die hierboven werden aangehaald. **Zoals gezegd weet u bijgevolg hoegenaamd niet te overtuigen wat**

betreft de leefwereld van homoseksuelen, noch wat betreft de juridische positie van homoseksuelen in uw land van herkomst.

Bovenstaande vaststellingen leiden dan ook tot de conclusie dat u er tijdens het gehoor niet in slaagt uw beweerde homoseksualiteit aannemelijk te maken. Ook wat betreft de door u aangehaalde vervolgingsfeiten weet u niet te overtuigen. U haalt tijdens het gehoor aan dat u tijdens een privéfeest op 10 september 2015 aangehouden zou zijn samen met andere homoseksuele mannen (zie gehoorverslag CGVS, p.8). U verklaart verder dat u na uw aanhouding naar de Mile2 gevangenis overgebracht zou zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Wanneer u gevraagd wordt wie het feest organiseerde, antwoordt u dat het een vrouw was (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Gevraagd naar de naam van de vrouw, komt u niet verder dan een voornaam te geven; u beweert haar achternaam niet te kennen (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Gevraagd hoeveel personen er gearresteerd werden tijdens de politie-inval, antwoordt u dat het er tien waren, maar dat er enkele van hen onmiddellijk zijn vrijgelaten na tussenkomst van hun familie (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Vervolgens gevraagd hoeveel personen er uiteindelijk naar de gevangenis werden overgebracht, antwoordt u dat u denkt dat het er acht waren (zie gehoorverslag CGVS, p.9). U verklaart vervolgens dat u enkel S. en A. kende, en dat de anderen Senegalezen waren die u niet kende (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Gevraagd of u slechts twee andere personen kende die gearresteerd werden, herhaalt u dat u enkel S. en A. kende (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Op de vraag of u weet wat er met de anderen is gebeurd die werden gearresteerd, antwoordt u dat u het niet weet (zie gehoorverslag CGVS, p.10). U geeft aan dat uzelf in de Mile2 gevangenis belandde (zie gehoorverslag CGVS, p.10). U verklaart verder dat u in een grote cel samen met anderen terecht kwam (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Gevraagd of ook andere personen in uw cel zaten die samen met u aangehouden waren, antwoordt u van wel, maar u verklaart verder weinig overtuigend dat u hun naam niet kent (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Uw verklaringen over beweerde aanhouding op 10 september 2015 en de hierop volgende gebeurtenissen zijn bijgevolg erg vaag te noemen. Zo komt het niet overtuigend over dat u slechts twee namen van andere personen zou kunnen geven die samen met u gearresteerd zouden zijn, en dat u geen idee heeft wat er met de andere gearresteerde en gedetineerde personen zou gebeurd zijn. Verder verklaart u in eerste instantie dat u niet voor de rechtbank zou zijn verschenen, maar dat u voor een paspoort betaald heeft en dat u op 24 september 2015 vrijgelaten zou zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.10). U verklaart over uw vrijlating dat ze u wilden afpersen en dat u geen andere oplossing had dan te betalen opdat men u zou vrijlaten (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Nogmaals gevraagd of u voor de rechtbank gebracht werd of verschenen bent, antwoordt u dit maal dat u op 15 september en op 24 september voor de rechtbank bent verschenen (zie gehoorverslag CGVS, p.10). U verklaart dat u op 15 september voor de rechtbank verscheen en dat de rechter u zou verteld hebben dat men jullie zou aanpakken aangezien homoseksualiteit niet toegelaten is (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Gevraagd of de rechter u vertelde welke straf u riskeerde, antwoordt u dat hij zei dat u in de gevangenis kon sterven (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Vervolgens verklaart u dat u op 24 september een tweede maal voor de rechter verschenen zou zijn en dat men u verteld zou hebben dat u gestraft zou worden, en dat u geen andere optie had dan te betalen opdat u vrij zou komen (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Gevraagd wie u dat zei antwoordt u dat het eerst de rechter was en dan de politieofficier. U verklaart dat u op die manier de gevangenis kon verlaten (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Het is in deze erg vreemd te noemen dat u twee maal voor de rechtbank zou zijn verschenen met het doel u te straffen maar dat men u uiteindelijk toch zou hebben laten gaan tegen betaling van een som geld. Wanneer u bovendien gevraagd wordt wie de politieofficier was die u een som geld zou hebben gegeven, antwoordt u dat u zijn naam niet kent (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Gevraagd naar zijn taak of functie in de gevangenis, weet u evenmin het antwoord (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Uw verklaringen over uw beweerde vrijlating zijn bijgevolg evenmin overtuigend te noemen.

Bovendien verklaarde u eerder tijdens het gehoor dat u in 2013 reeds een eerste maal werd aangehouden na een incident maar dat uw partner u op borg zou hebben vrij gekregen (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Later tijdens het gehoor wordt u nogmaals uitdrukkelijk de vraag gesteld of u vóór 2015 ooit aangehouden bent en meegenomen werd door de politie waarop u merkwaardig genoeg dit maal ontkennend antwoordt (zie gehoorverslag CGVS, p.13). U verklaart zelfs stellig dat u nooit eerder werd aangehouden maar enkel beledigd en aangevallen werd, terwijl u eerder tijdens het gehoor verklaarde dat u in 2013 een eerste maal aangehouden zou zijn geweest. Dergelijke inconsistente verklaringen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Wanneer u geconfronteerd wordt met deze inconsistente verklaring antwoordt u dat je wel wordt meegenomen, dat je ontkent en dat je vrijgelaten wordt (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Gevraagd wanneer dit dan gebeurde, antwoordt u plots weer dat het op 15 september 2015 was, toen u vorig jaar gearresteerd werd (zie gehoorverslag CGVS, p.13).

Nogmaals gevraagd of u op geen enkel ander moment ooit gearresteerd bent, antwoordt u opnieuw ontkennend (zie gehoorverslag CGVS, p.13). **In ieder geval weten uw verklaringen over de door u**

aangehaalde vervolgingsfeiten in uw land van herkomst niet te overtuigen. Uw verklaringen hierover zijn vaag, weinig overtuigend en op sommige punten zelfs inconsistent te noemen.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande pertinente bemerkingen omtrent uw asielrelaas niet ten goede wijzen. Integendeel, op sommige punten zijn de vermeldingen in de door u neergelegde documenten zelfs enigszins tegenstrijdig. Zo legt u een document neer, opgesteld door de Gambiaanse organisatie 'People Against Justice' (PAIN), dd. 17 september 2015, waarin vermeld wordt door B.L.M., dat u op 15 september 2015 voor de rechtbank verschenen bent en dat u later vrijgelaten zou zijn, maar dat u zich later opnieuw zou moeten aanmelden, terwijl u tijdens het gehoor verklaart dat een officier u afgeperst zou hebben, en u zelfs in contact zou hebben gebracht met een man die u het land uit kon smokkelen. Een vrijlating met als doel zich later opnieuw aan te melden kan dit bezwaarlijk genoemd worden. Bovendien is het vreemd dat de door u neergelegde brief opgesteld zou zijn op 17 september 2015 en gewag maakt van uw vrijlating, terwijl u volgens uw verklaring pas op 24 september 2015 zou zijn vrijgelaten. Zoals gezegd vermeldt dit document ook dat u andere homorechtenactivisten zou hebben vervoegd om te protesteren tegen de recente wetswijzigingen aangaande de bestraffing van homoseksuelen, terwijl u hier zelf hoegenaamd geen melding van maakte tijdens het gehoor. Dergelijk document, opgesteld door een Gambiaanse mensenrechtenorganisatie, waarover geen enkele informatie kon worden teruggevonden, dat zulke tegenstrijdigheden bevat ten opzichte van de door u afgelegde verklaringen, slaagt er bijgevolg hoegenaamd niet in de geloofwaardigheid van uw asielrelaas te herstellen. Tijdens het gehoor voor het CGVS legt u eveneens een document neer opgesteld door een Gambiaanse rechtbank, dd. 24 september 2015, waarin vermeldt wordt dat u op 24 september zou zijn vrijgelaten opdat u zich later opnieuw zou komen aanmelden, terwijl u zelf verklaarde dat u een officier een som geld had betaald opdat u zou kunnen ontsnappen aan een mogelijke straf. Het is ook vreemd te noemen dat het document opgesteld zou zijn op 24 september 2015, dat het vermeldt dat u die dag bent vrijgelaten, maar dat u zich nog steeds niet zou zijn komen aanmelden. Het is uiterst vreemd te noemen dat dit document op de vermeende dag van uw vrijlating reeds melding zou maken van het feit dat u zich niet terug bent komen aanmelden (op dezelfde dag). Bovendien verklaart u zelf tijdens het gehoor voor het CGVS, wanneer u gevraagd wordt wat het door u neergelegde document van de rechtbank vermeldt, dat erin vermeldt wordt dat u gearresteerd werd, dat u op de 15de naar de rechtbank bent geweest, en dat u geholpen werd door een officier tegen betaling (zie gehoorverslag CGVS, p.7). In het door u neergelegde document staat echter nergens vermeld dat u op de 15de september voor de rechtbank bent verschenen, noch dat u tegen betaling van een officier bent vrijgelaten. Bovendien betreft het door u neergelegde document een kopie en geen origineel document zodat het moeilijk is om er authenticiteit ervan na te gaan.

Verder legt u nog een attest voor dat aantoonde dat u een IT opleiding heeft gevolgd aan het 'Institute for Information Technology Centre', maar ook deze informatie wijzigt niets aan de hierboven gemaakte opmerkingen aangaande de door u aangehaalde vervolgingsfeiten in uw land van herkomst.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker "Foto's Gay Parade mei 2016 Brussel".

Ter zitting legt hij een aanvullende nota neer met hieraan bijgevoegd: "Laboverslag dd. 16.01.2017 waaruit blijkt dat verzoeker helaas besmet is geraakt met het HIV-virus", een brief waarin "de uitbater van gay-bar "De Vliegende Start" bevestigt dat verzoeker een regelmatig bezoeker is", een brief van S.H. die "bevestigt dat verzoeker zijn vroegere liefde was", "zijn originele studentenkaart, die hem recent vanuit Gambia werd toegestuurd", informatie over de mensenrechtenorganisatie 'PAIN', een internetartikel "Noodtoestand in Gambia: Reisorganisatie TUI evacueert Belgische reizigers" van 17 januari 2017 en "Medische verklaring" van 23 januari 2017 waarin bevestigd wordt dat er bij verzoeker "bij herhaling een positieve HIV test werd vastgesteld".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 28 november 2016 een schending aan van de motiveringsplicht in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker legt uit dat hij *“reeds op 8 à 9-jarige leeftijd ontdekte dat hij wat anders was dan de meeste andere jongens; hij gedroeg zich meer als een meisje toen hij speelde met leeftijdsgenootjes en speelde ook vaak met meisjes”*, dat hij *“toen hij dertien was, voelde hij zich reeds aangetrokken tot mannen”* en dat *“het echte besef kwam er op zestienjarige leeftijd”*. Hij stelt dat hij er met zijn moeder, met wie hij een enorm sterke band heeft, over kon praten: *“Hoewel verzoekers moeder zei dat het “haram” was en dat hij een meisje moest vinden, voelde verzoeker zich gesteund in wie hij was door zijn moeder die hem heel graag ziet.”*. Volgens verzoeker zijn verklaringen omtrent de ontdekking van zijn geaardheid zijn wél aannemelijk.

Hij stelt dat hij wél kon vertellen over de omstandigheden van de betrapping in 2004: *“Verzoeker had voor het eerst echt problemen wegens zijn geaardheid toen hij in 2003 en 2004 betrapt werd samen met zijn Nigeriaanse vriend Uche, die in dezelfde straat woonde. Hij werd betrapt door de burens; de vader van de vriend en verzoekers moeder zijn er toen ook bij gekomen.”*. Hij geeft aan dat zijn eerste relatie in 2009 was, met A.J. en dat hij later nog een relatie had met een meisje als “cover”.

Waar hij heeft verklaard dat hij op een zekere manier open was, legt hij uit dat dit betekent *“dat hij er niet in slaagde om het voor iedereen te verbergen en dat hij gewoonweg bepaalde “vrouwentrekjes” heeft die moeilijk te verbergen zijn”*. Waar hij stelde dat het gemakkelijk is om te zien of iemand al dan niet homoseksueel is, bedoelde verzoeker *“dat hij dit gemakkelijker kon zien vermits homoseksuelen tegenover mekaar hun geaardheid minder verbergen”*. Verzoeker geeft aan dat homoseksuelen in Gambia *“ontmoeten er mekaar inderdaad op straat of in bars, d.i. gewone uitgaansgelegenheden vermits homobars er uiteraard niet bestaan”* en dat hij in België wel naar homobars ging.

Wat betreft de juridische positie van homoseksuelen in Gambia, wordt benadrukt dat verzoeker wel kon aangeven *“dat hij veroordeeld kan worden wegens zijn homoseksuele geaardheid en dat hij de doodstraf kan krijgen”* en dat hij wél wist dat er een wetswijziging was geweest. Dat verzoeker de precieze gevangenisstraf, het precieze wetsartikel en de datum van de recente wetswijziging niet wist, doet volgens hem geen afbreuk aan zijn homoseksuele geaardheid. Verzoeker verduidelijkt dat hij niet *“geprotesteerd of gemanifesteerd heeft tegen de recente repressieve wetten met de organisatie NGO PAIN”*, maar dat het attest enkel melding maakt *“van een figuurlijk “protest”*”: *“Hij heeft de organisatie gesteund doch heeft niet geprotesteerd.”*.

Hij bevestigt *“dat hij slechts twee andere personen kende van de mensen die samen met hem gearresteerd werden op het feestje op 10.09.15, nl. S. en A.”* en dat hij *“was opgesloten in de Mile2 gevangenis samen met S., A. en de anderen waren Senegalezen, waarvan verzoeker de namen niet kende”*.

Verzoeker klaagt aan *“dat er geen tolk aanwezig was tijdens het gehoor”* en dat hij niet bijgestaan werd *“door zijn toenmalig raadsman noch door een tolk Wolof (taal gesproken in Gambia)”*. Hij stelt *“dat het soms moeilijk was om alles goed te begrijpen en uit te leggen in de Engelse taal”* en dat hij niet wist *“dat het mogelijk was om hieromtrent opmerkingen te maken”* vermits zijn advocaat niet aanwezig was.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In meest ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de

devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd *“dat er geen tolk aanwezig was tijdens het gehoor”*, dat hij niet bijgestaan werd *“door zijn toenmalig raadsman noch door een tolk Wolof (taal gesproken in Gambia)”*, *“dat het soms moeilijk was om alles goed te begrijpen en uit te leggen in de Engelse taal”* en dat hij niet wist *“dat het mogelijk was om hieromtrent opmerkingen te maken”* vermits zijn advocaat niet aanwezig was, wijst de Raad erop dat - tot bewijs van het tegendeel - het vermoeden bestaat dat wat in het verhoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd, overeenstemt met wat verzoeker werkelijk heeft verklaard (RvS 26 juni 2002, nr. 108.470).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het indienen van zijn asielaanvraag aangaf Engels te spreken en gehoord te willen worden in het Engels (verklaring betreffende procedure, vraag 2a; inschrijving van de asielaanvrager). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd reeds aangegeven dat problemen met de verstaanbaarheid van de tolk tijdens het gehoor steeds gemeld moet worden (verklaring betreffende procedure, vraag 2).

Verzoeker werd bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal ook nog verteld dat *“Indien u iets niet begrijpt, is het belangrijk dat u dat onmiddellijk zegt zodat ik het opnieuw kan uitleggen. U mag op ieder moment het gehoor onderbreken om een vraag te stellen of een opmerking te maken.”* (gehoor, p. 2), wat hij echter heeft nagelaten. Op het einde van het gehoor bevestigde hij dat hij alle vragen goed begrepen had (gehoor, p. 20) en kreeg hij nog de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken, maar maakte hij geen melding van enige communicatieproblemen (gehoor, p. 20).

Het volstaat dan ook niet om, na confrontatie met een negatieve beslissing, louter te stellen *“dat het soms moeilijk was om alles goed te begrijpen en uit te leggen in de Engelse taal”*, zonder in concreto enige misverstanden of communicatiemoeilijkheden aan te duiden. Verzoeker toont aldus geenszins aan dat wat in het verhoorverslag werd opgenomen niet overeenstemt met wat hij verklaard heeft, noch dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een onvolledig en onjuist verhoor.

2.4. Verzoeker beweert vervolging te vrezen in Gambia omwille van zijn homoseksuele geaardheid.

2.5. De Raad neemt aan dat het aantonen van een seksuele geaardheid gevoelig kan liggen en niet evident is.

Indien de kandidaat-asielzoeker echter geen bewijs kan verschaffen aangaande zijn of haar seksuele oriëntatie en/of er is een gebrek aan specifieke informatie betreffende de status van LGBT in het land van herkomst, dan stelt ook UNHCR dat de seksuele oriëntatie dient te blijken uit de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker (UNHCR, *Guidance Note on Refugee Claims relating to sexual orientation and*

gender identity, Genève, 2008, nr. 35). De Raad benadrukt dat kan verwacht worden dat verzoeker minstens doorleefde verklaringen aflegt aangaande zijn eigen homoseksuele bewustwording, ervaringen en relaties en de eigenheid van homoseksualiteit die verder reiken dan stereotiepe opvattingen over homoseksualiteit. Ook kan sociale aanknoping worden verwacht en dus enige bekendheid worden aangetoond met de situatie van homoseksuelen in haar land van oorsprong en eventueel ook in België. Van een asielzoeker die zichzelf identificeert als homoseksueel en omwille van deze seksuele geaardheid beweert een vrees te hebben of een risico te lopen in zijn land van oorsprong kan worden verwacht dat hij dit overtuigend aantoonst.

2.6. Vooreerst kunnen verzoekers verklaringen over de bewustwording van zijn homoseksualiteit niet overtuigen. Verzoeker verklaarde dat deze bewustwording begon toen hij acht of negen jaar was: *"Toen ik geboren werd, had ik al vrouwentrekjes, iedereen zei hoe mooi ik was, vooral de vrouwen, en toen ik 9 was, en we gingen spelen, dat gedroeg ik me al als een meisje, ik voelde toen al - als ik een man zag - dat ik me aangetrokken voelde, en dat ik een erectie kreeg, toen was ik dertien, het was altijd zo. en dat u toen al 'vrouwentrekjes' had, en dat u zich als een meisje gedroeg, toen u ging spelen met anderen op negenjarige leeftijd."* (gehoor, p. 14). Toen hij zestien jaar was *"begon ik het te beseffen, toen ik jonger was, toen ik 11 was, in Freetown, ik was met een kleinere jongen, we dansten met andere jongens, dat is altijd mijn gevoel geweest, vrouwen kwamen nochtans naar me toe, maar het zei me niets."* (gehoor, p. 14). Verzoeker maakte hierbij echter geen enkele melding van enige schroom of angst bij het ontdekken van zijn geaardheid, hoewel dit in de homofobe Gambiaanse samenleving wel degelijk verwacht kan worden. Vervolgens uitdrukkelijk gevraagd naar hoe hij deze bewustwording aanvoelde in de homofobe context van Gambia, antwoordde verzoeker weinig doorleefd: *"Ik had een slecht gevoel met vrouwen, en het voelde goed om met mannen te zijn, het was in mijn hoofd, ik had het niet in controle. (...) Ik ben er mee geboren, en voelde het als normaal aan. (...) Het was moeilijk om het te aanvaarden, 'homo' is een scheldwoord in Gambia. Maar ik heb relatief snel aanvaard dat ik gevoelens had voor mannen."* (gehoor, p. 15).

2.7. Verder verklaarde verzoeker enerzijds dat zijn moeder reeds 'ontdekte' dat hij homoseksueel was omdat *"Mijn moeder zag het gewoon, ze wist dat mijn gevoelens voor jongens oprecht waren. Ik was altijd bij jongens, en nooit bij meisjes. Ik studeerde hard."* (gehoor, p. 15), terwijl in het verzoekschrift dan weer wordt aangevoerd dat verzoeker *"vaak met meisjes"* speelde, doch anderzijds dat hij zijn moeder op zijn 17de vertelde over zijn geaardheid vertelde en dat zij *"het licht opnam"*, maar wel *"weende omdat ik de enige zoon was die ze had, dit was 'haram', het was niet goed, maar ik zei dat ik zo was, en dat ik me aangetrokken voelde en dat ik een erectie kreeg, dat ik hen wou kussen"* (gehoor, p. 15). Daargelaten de vaststelling dat verzoekers moeder blijkbaar al wist dat hij homoseksueel was, is het weinig aannemelijk dat verzoeker, nadat zijn moeder hem zei dat zijn geaardheid *"haram"* en *"niet goed"* was, haar vervolgens gewoonweg vertelde *"dat ik zo was, en dat ik me aangetrokken voelde en dat ik een erectie kreeg, dat ik hen wou kussen"*. Van verzoeker kunnen meer doorleefde verklaringen verwacht worden van het moment waarop hij zich outte tegenover zijn moeder, daar zijn outing een bepalende gebeurtenis in zijn leven was, alsook een risicovolle onderneming in de homofobe Gambiaanse maatschappij (*"Ja, vandaar dat er veel geweld is tegen homo's. Als iemand homo is, wil deze persoon het wel verbergen."*; gehoor, p. 17; *"Ja als je schuldig wordt bevonden, krijg je de doodstraf."*; gehoor, p. 19) en dit mogelijk ook sociale consequenties had voor zijn moeder.

2.8. Uit verzoekers verklaringen over hoe hij andere homoseksuelen ontmoette en over hoe homoseksuelen in Gambia elkaar ontmoeten in het algemeen blijkt eveneens dat hij geen bekendheid en voeling heeft met de homogemeenschap. Verzoeker tracht te overtuigen met krasse uitspraken die niet ondersteund worden met zijn anderzijds oppervlakkig verklaringen. Enerzijds beweerde hij dat *"Het was uiteraard niet makkelijk, je kan het niet zomaar tegen iedereen zeggen. Je moet altijd voorzichtig zijn, iedereen onderdrukt zijn gevoelens, alle homo's, ik was niet gelukkig."* (gehoor, p. 16), doch anderzijds stelde hij *"Iedereen wist het, maar toch probeerde ik het te verbergen, mensen in de compound, vrienden, iedereen wist het."* (gehoor, p. 16). Gevraagd hoe andere mannen dan wisten dat hij homo was, kon hij dit niet concreet uitleggen en verklaarde hij enkel: *"Ze hoorden het denk ik, van anderen. Toen ik naar de club ging, ben ik op een zekere manier open."* (gehoor, p. 16). Uiteindelijk stelde verzoeker dat homoseksuele mannen in Gambia naar gewone bars gaan, gezien er geen *"homobars"* zijn, en dat ze het gewoon bij elkaar kunnen zien: *"Mannen komen naar me; en we pratten met elkaar, hij was vrouwelijk, en je kan het zien. (...) Ja door de manier waarop hij zich gedraagt. (...) Ja iemand die vrouwelijk is; ik heb nog nooit iemand benaderd die niet homo bleek te zijn, A. was ook heel erg vriendelijk, net zoals S., ze gedragen zich als vrouwen. (...) We ontmoeten elkaar, op straat, of in bars. (...) Ze gaan wel naar bars, waar iedereen naartoe gaat, het is erg moeilijk om anderen te ontmoeten. (...) We konden dat gewoon zien."* (gehoor, p. 16-18). Verzoekers verklaringen over hoe

gevaarlijk het was voor homo's in Gambia (*"Ja, vandaar dat er veel geweld is tegen homo's. Als iemand homo is, wil deze persoon het wel verbergen."*; gehoor, p. 17; *"Ja als je schuldig wordt bevonden, krijg je de doodstraf."*; gehoor, p. 19) en dat er geen specifieke ontmoetingsplekken zijn voor homoseksuelen (gehoor, p. 18), zijn moeilijk te verzoenen met zijn andere beweringen dat iedereen van hem wist dat hij homo was, dat hij zich in clubs *"op een zekere manier open"* gedroeg en dat homoseksuelen gewoon door iedereen te herkennen zijn omdat ze *"vrouwelijk zijn"*. De stelling in het verzoekschrift dat verzoeker bedoelde dat hij *"gemakkelijker"* kon zien of iemand homoseksueel was *"vermits homoseksuelen tegenover mekaar hun geaardheid minder verbergen"* verklaart niet hoe homoseksuele mannen van elkaar te weten komen dat ze dezelfde geaardheid hebben alvorens ze - volgens het verzoekschrift - hun homoseksualiteit minder zullen verbergen tegenover elkaar.

2.9. Verzoeker bleek verder onwetend over de juridische context van homoseksualiteit in Gambia, terwijl hij uit vrees voor vervolging zijn land ontvlucht zou zijn. Hij verklaarde dat homoseksuelen de doodstraf riskeren en dat er een wet was die homoseksualiteit verbiedt, maar hij wist niet welke wet of wat deze wet precies vermeldde (gehoor, p. 19). Uit de informatie in het administratief dossier blijkt echter dat in het Gambiaanse wetboek een artikel vermeldt wordt dat 'tegennatuurlijke seksuele handelingen' bestraft met een gevangenisstraf van maximum veertien jaar. Uit deze informatie blijkt voorts dat het Gambiaanse parlement in augustus 2014, op vraag van de president, de beslissing nam om de bestaande strafwet aangaande homoseksualiteit aan te passen en de bijhorende straffen te verzwaren. Na deze wetswijziging is er sprake van 'aggravated homosexuality' in het wetboek dat toelaat om in bepaalde gevallen, bij verzwarende omstandigheden, een levenslange gevangenisstraf uit te spreken. Verzoeker beweerde weet te hebben van een wetswijziging, maar plaatste deze verkeerdelijk in 2003 (*"Ik denk in 2003, dus dat is al een tijdje geleden."*; gehoor, p. 19). Uit voornoemde informatie blijkt echter dat over deze wetswijziging heel wat te doen was in de Gambiaanse media en in de buitenlandse pers, zodat het onaannemelijk is dat verzoeker hiervan niet op de hoogte zou zijn geweest, indien hij in die periode werkelijk als homoseksuele man in Gambia leefde. Verzoekers gebrekkige kennis is des te frappanter gezien hij een attest neerlegt van de Gambiaanse mensenrechtenorganisatie 'PAIN', waarin vermeld wordt dat verzoeker *"decided to join other Gay rights activists to protest against the passed two extremely repressive laws against Gay rights in the of the Gambia. And because of all this protests and other actions against them, (verzoeker) was called to report tot he nearest police station."* Zelfs indien verzoeker, zoals in het verzoekschrift wordt beweerd, niet *"geprotesteerd of gemanifesteerd heeft tegen de recente repressieve wetten met de organisatie NGO PAIN"* maar enkel deelnam aan *"een figuurlijk 'protest'"*, kan van verzoeker elementaire kennis over deze wetwijziging verwacht worden, minstens dat hij deze enigszins correct in de tijd kan situeren. Verzoeker kan niet overtuigen en het neergelegde attest komt dan ook voor als louter opgemaakt voor onderhavige procedure.

2.10. Ten slotte, in zoverre al geloof kan worden gehecht aan zijn seksuele geaardheid *quod non in casu*, gelet op bovenstaande vaststellingen, blijken ook zijn beweerde vervolgingsfeiten niet geloofwaardig.

Over zijn eerste probleem omwille van zijn homoseksuele geaardheid legde verzoeker ook slechts vage verklaringen af. Hij verklaarde aanvankelijk: *"In 2003 en 2004, ik had een man, een nigeriaan, we werden betrappt door de burens, en zijn vader kwam ook, en mijn moeder kwam, en toen werd het moeilijk. Ik was een tiener, en ze keerden zich tegen die Nigeriaan."* Later tijdens het gehoor gevraagd wat er precies gebeurde, wist hij enkel te vertellen dat de Nigeriaanse jongen de schuld kreeg en dat hij het voor de rest niet meer precies weet (gehoor, p. 15). Dergelijke oppervlakkige verklaringen doen afbreuk aan de waarachtigheid van het beweerde incident, daar van verzoeker - die toen reeds een tiener was - kan worden verwacht dat hij deze ingrijpende gebeurtenis - hij werd betrappt door de burens, waarna de vader van zijn vriend en zijn eigen moeder erbij betrokken werden - uitvoerig kan beschrijven, alsook de gevolgen ervan zou kunnen aangeven, temeer gezien het zijn eerste negatieve ervaring door zijn geaardheid betreft.

Verzoeker vertelde ook over een incident op het strand in 2008: *"In 2008 was ik nog in Falaja, er was een incident op het strand, met een rasta boy, hij beledigde me, en ik hem ook, we begonnen te vechten, de politie kwam tussen, de beach boys zei dat ik homo was."* (gehoor, p. 12). Verzoeker stelt dat hij hierop aangifte ging doen bij de politie en daar vertelde *"dat ik homo was, en dat ik daarom aangevallen werd, en dat ik gewond was"* (gehoor, p. 12), waarop de politie gezegd zou hebben dat *"de president alle homo's zou vermoorden"* (gehoor, p. 12). Verzoeker stelde dat de politie *"arresteerde de man die me verwond had, de man moest mijn verwondingen - de dokterskosten betalen"* (gehoor, p. 12). Dat verzoeker, die op de hoogte was van de homofobe opvattingen in de Gambiaanse samenleving, zonder meer aangifte zou durven doen aan de politie en daarbij zonder terughoudendheid verklaarde

dat hij homo was, komt geheel, waarop de politie zei dat *“de president alle homo's zou vermoorden”* maar hem vervolgens dermate gevaarlijk dat het ongeloofwaardig is, te meer verzoeker ook hierover oppervlakkig blijft. Daarbij komt nog dat de politie zei *“de president alle homo's zou vermoorden”* maar hem vervolgens wel hielp. Verzoekers relaas is dan ook incoherent en niet aannemelijk.

Verder kon verzoeker niet aangeven wie het feest op 10 september 2015 organiseerde (gehoor, p. 9), kende hij van zijn medearrestanten enkel A. en S., ook al zat hij met verschillende anderen in één cel (gehoor, p. 9-10), en wist hij niet wat er met andere aangehouden gasten op het feest gebeurde (gehoor, p. 10). Verder verklaarde verzoeker aanvankelijk dat hij niet voor een rechtbank verscheen (gehoor, p. 10), om dan later te stellen dat hij tweemaal voor een rechtbank moest komen (gehoor, p. 10). Ook verzoekers verklaringen over hoe hij zich heeft vrijgekocht zijn niet coherent (gehoor, p. 9-11). Verzoekers verklaringen kunnen, geheel genomen, niet overtuigen.

2.11. Wat de door verzoeker neergelegde documenten betreft, merkt de Raad vooreerst op dat de bewijskracht van documenten tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad behoort, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. De Raad moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). Voorts is een document slechts één element in het asielrelaas en hangt de bewijswaarde af van de verklaringen van de asielzoeker en van andere objectieve criteria. Verzoeker gaat er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Het neergelegde van de Gambiaanse mensenrechtenorganisatie 'PAIN' kan verzoekers geloofwaardigheid niet herstellen, gezien de vermeldingen in dit stuk tegenstrijdig zijn met verzoekers eigen verklaringen. Zo stelt het attest dat verzoeker op 15 september 2015 voor de rechtbank verschenen is en dat hij vrijgelaten zou zijn en zich later opnieuw zou moeten aanmelden, terwijl verzoeker stelde dat een officier hem afgeperst zou hebben en dat hij na betaling pas op 24 september 2015 vrijgelaten werd. Dergelijke incoherenties halen de bewijswaarde van het attest geheel onderuit en bovendien blijkt dat verzoeker zijn asielrelaas wilde aantonen met gefabriceerde documenten. De ter zitting neergelegde informatie over de mensenrechtenorganisatie 'PAIN' doet hieraan geen afbreuk.

Het voorgelegde document van 24 september 2015 van de Gambiaanse rechtbank is slechts een fotokopie, waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat een kopie door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen is (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X). Volgens verzoeker vermeldt dit document dat hij gearresteerd werd, en op 15 september 2015 naar de rechtbank is geweest en dat hij geholpen werd door een officier tegen betaling (gehoor, p. 7). Daargelaten de vaststelling dat het geenszins aannemelijk is dat een rechtbank zou attesteren dat een gedaagde vrijkwam na afpersing van een officier, bevat het attest geen dergelijke vermelding. Het attest stelt daarentegen dat verzoeker op 24 september zou zijn vrijgelaten opdat hij zich later opnieuw zou komen aanmelden, maar dat dit nog steeds niet gebeurd is, wat eigenaardig en incoherent is nu het attest beweerdelijk werd opgesteld op de dag van de vrijlating (24 september 2015) zelf. Van officiële stukken kan nochtans enige inhoudelijke logica verwacht worden. Voorts is niet aannemelijk dat een rechter zich bij de strafrechtelijke aard van een feit zou steunen op de verklaring van een sergeant bij de politie en niet op de wet zelf *“According tot Sgr A.J., the Gay or Homosexual is an offence against the state”* en ten slotte is de functie van de griffier fout geschreven terwijl dit voorgedrukt zou zijn. Het stuk is manifest gefabriceerd voor huidige procedure.

De bij het verzoekschrift gevoegde *“Foto's Gay Parade mei 2016 Brussel”* kunnen enkel wijzen op verzoekers aanwezigheid op deze LGBTI-activiteit, doch kan zijn homoseksuele geaardheid niet aantonen nu deze manifestatie iedereen toelaat.

Het ter zitting neergelegde *“Laboverslag dd. 16.01.2017 waaruit blijkt dat verzoeker helaas besmet is geraakt met het HIV-virus”* toont niet aan wat de oorzaak van deze besmetting is, noch hoe lang verzoeker reeds drager is van het virus.

Het verslag kan dan ook geenszins aantonen dat verzoeker de besmetting heeft *“opgelopen in België, na betrekkingen te hebben gehad met een homoseksuele partner”*, noch dat hij *“in België verschillende (korte) relaties (heeft) gehad met mannen die hij leerde kennen in het uitgaansleven”*, zoals wordt aangegeven in de aanvullende nota.

De brief waarin *“de uitbater van gay-bar “De Vliegende Start” bevestigt dat verzoeker een regelmatig bezoeker is”* en de brief van S.H. die *“bevestigt dat verzoeker zijn vroegere liefde was”*, zoals voorgelegd ter terechtzitting, zijn evenmin bewijskrachtig om verzoekers seksuele geaardheid aan te tonen. De homobar is immers voor iedereen toegankelijk en de brieven zijn louter meldingen van privépersonen bevatten en die aldus geen objectieve bewijswaarde hebben. Daarenboven maakte verzoeker tijdens zijn gehoor nergens melding van S.H., die nochtans in zijn brief beweert dat verzoeker *“was mijn vroegere liefde (verwantschape) tussen 2011 to 2013 uit Gambia”*. Dat verzoeker zijn vriend uit Gambia zou vergeten hebben niettemin hij hem in België is tegengekomen kan niet overtuigen. De brieven zetten de bovenstaande beoordeling niet in een ander licht, wel integendeel.

De *“originele studentenkaart, die hem recent vanuit Gambia werd toegestuurd”*, zoals neergelegd ter zitting, bevat enkel persoonsgegevens en gegevens over zijn studies, die niet betwijfeld worden.

2.12. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift voor het overige tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins voorgaande vaststellingen.

2.13. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.14. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.15. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar Gambia een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Het internetartikel *“Noodtoestand in Gambia: Reisorganisatie TUI evacueert Belgische reizigers”* van 17 januari 2017 maakt melding van de noodtoestand die de president uitriep om zo de machtsoverdracht te boycotten, van een ongunstig advies voor reizen naar Gambia en van Nigeria en Senegal die zich paraat zouden houden om Gambia binnen te vallen. Hieruit kan echter geenszins worden afgeleid dat er in Gambia actueel sprake is van een gewapend conflict waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

2.16. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.17. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.18. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK